పెరట్లో నయాపైసలు

"లాభం లేదబ్బాయ్! నువ్వు అరువు... గీపెట్టినా తిమెతుకో ... నేను మాత్రం బేడ...అంటే...పన్నెండు నయాపైసలకన్న ఎక్కువ చస్తే ఇవ్వను. ఊ... కానీ త్వరగా తీసుకో నాకు వేళవుతుంది మరి" అన్నాడు మాధవరావు. అని 'ఈ వేళవుతుందీ' అనేమాట అనకుండావుంటే బావుండేది. ఈ బలహీనతను ఇతను ఉపయోగించుకొంటాడనుకొన్నాడు. అనుకొన్నట్టే ఆకుఱ్ఱాడు పావలాకు తక్కువిచ్చేటట్లయితే అంతబరువుగల బస్తాను తీసుకురావడానికి వీలేదన్నాడు. 'అది బియ్యంబస్తా, బరువెక్కువ. ఎట్లాసార్' అంటాడతను.

అయినాసరే మాధవరావు బేడకన్న ఎక్కువ ఇవ్వదలచుకోలేదు. తను ఇవ్వలేదుకూడాను. అంతగా అతను వొప్పుకోకపోతే తనే మోసుకొని వెళ్ళడానికికూడా నిర్ణయించుకొన్నాడు. ఆ నిర్ణయానికి రాగానే అతనిముఖంలో కనిపించిన ఆపట్టుదలను ఆ కుఱ్ఱవాడు గుర్తించి ఇక తగ్గడానికి తయారయ్యాడు.

"పోనీ మూణ్ణాలివ్వండిసార్" అన్నాడు

మాధవరావుకు సంతోషం కలిగింది. కానీ రెండణాలకన్న ఎక్కువ ఇవ్వదలచుకోలేదు.

"లాభంలేదు. నీకిష్టమైతే తీసుకుని ముందుకునడువు. బేడకన్న ఎక్కువమాత్రం చస్తే ఇవ్వను. అంతే," అన్నాడు.

"సరే పదండిసార్. రోజూ ఎంతోడబ్బు ఖర్చుచేస్తారు. మాకివ్వాలంటే మీకు మనస్సురాదు" అని కుఱ్ఱవాడు అవలీలగా ఆ మూట తీసుకొని తలమీదవుంచుకొని, బరువుచేత కాబోలు ఒక్కమూలుగు మూలిగాడు.

ఆమూలుగు మాధవరావును అమితంగా కదిలించివేసింది. తను అతని రక్తమాంసాలు పిండుతున్నట్లనిపించింది. 'అవును అతనన్నట్లు రోజూ ఎంతడబ్బు తగలేయడం లేదు? కేవలం శరీరకష్టంతో బ్రతికే ఈ కూలీకి పావలాయిస్తే ఏంపోతుంది పాపం! చాలతృప్తి పడతాడు. కాదు కానేకాదు. ఇలా ఆలోచించవలసింది ధనికులూ, పెద్ద ఉద్యోగులే కాని తనలాంటి గుమాస్తా కాదు. నిజానికి తనేమీ తగలేయడం లేదు ప్రతిపైసామిగల్చడానికి ప్రయత్నిస్తూ వుంటే తప్ప గడవనేగడవదు. ఈరోజు పదినిముషాల ఘర్షణతో బేడ మిగిల్చాడు...ఇలా రోజూ పావలా అయినా తగ్గించవచ్చు-అంటే ఏమన్నమాటా...మాసానికి ఏడున్నర రూపాయలు ఖర్చు తగ్గించగలుగుతున్నాడన్నమాట తను. ప్రతిరోజూ ఎన్నో కోరికలు కలుగుతుంటాయి...కాదు కోరికలనేవి ఎప్పుడో చచ్చిపోయినయ్...ఎన్నో అవసరాలు కలుగుతుంటాయి. బాగా ఆలోచించి వీలయినంతవరకు ఈ అవసరాల్ని తగ్గించుకుంటూ రావలసివస్తోంది. అలా తగించుకోకపోతే జీతండబ్బు చాలనే చాలదు. ఈ అవసరాలు తగించుకోగలగడమనేది గొప్పేమీ కాదు. తప్పదుమరి. డబ్బులేనప్పుడు దానంతటదే ఊరుకొండి పోతుంది. అంతే..."

ఇల్లు వచ్చేసింది. ఇంటిదగ్గరకు ఆ ఇద్దరూ వచ్చేశారు మాధవరావుకు హఠాత్తుగా జ్ఞాపకం వచ్చింది. తన జేబులో రెండు నయాపైసలుకన్న ఎక్కువలేదు ఆ కుర్రాడికి పన్నెండు నయాపైసలు లేదా బేడ యివ్వాలి. ఇంట్లో ఆవిడ దగ్గరవుందో లేదో వాస్తవానికి ఆవిడదగర వుండటానికి వీలులేనే లేదు. అది మొదటి తేదికాదు కనీసం రెండో తేదీ అయినా కాదు. లాభం లేదు ఉండదు.

రాజేంద్ర

"ఉండదు లాభంలేదు" అని గట్టిగా అంటూ తలుపు తట్టాడతను.

న్యాయంగా "శ్యామలా తలుపుతీ" అని పిలిచి తలుపు మెల్లగా మీటవలసింది కాని ఆ ఆదుర్దాలో తలుపును బాదాడు.

తలుపులోపల గడియపెట్టి లేదు ప్రేయసి హృదయకవాటంలా దానంతటదే తెరుచుకొంది. ఎదురుగా అతని అర్ధాంగి శ్యామల ఆదిరిపడి అప్పుడే చిరిచాపమీద కూర్చుని ఆకుకూరలు వలుచుకొంటున్నదల్లా లేచి నిల్చుంది.

ఆమెముఖం విప్పారింది కళ్లు మిలమిలా మెరిశాయి. జుత్తు ముఖంమీదపడి నాట్యం చేసింది! పెదవులు అందంగా కదిలాయి; ముఖమంతా కళకళ లాడింది. మాధవరావు వాడిపోయిన ముఖంలో చిరునవ్వు వెలసింది.

"ఎందుకని తనరాక ఈమెకింత ఆనందహేతువయింది. తనేం తెస్తాడని ఆమె ఆశ. ఈ దౌర్భాగ్యుడు ఏం తీసుకు రాగలడు! తన సాన్నిధ్యం ఆమెకెందుకంత ఇష్టం కలిగిస్తుంది! తనలాంటి దౌర్భాగ్యుడు...దౌర్భాగ్యుడు బేడ అప్పుకూడా తెచ్చాడు...అవును దౌర్భాగ్యుడు...ఇతనికి బేడ ఇవ్వాలిప్పుడు" అనే యీమాట పైకి అనేశాడు అనుకోకుండానే.

కుఱ్ఱాడు బస్తా క్రింద దింపి "ఎక్కడ వుంచమన్నారు బాబూ" అన్నాడు.

"అక్కడే వుంచు... అది సరే..." అని కొంచెం విచారంతో భార్యకేసి తిరిగి "నీదగర ఒక్క పదినయాపైసాలు గానీ వుందా" అన్నాడు. ఆమె చేతినుంచి డబ్బు రాలేదు. పెదవులనుంచి చిరునవ్వు అగదంతా ప్రసరించింది. ఆమె అన్నిటికీ చిరునవ్వు నవ్వుతుంది. ఆమె అలా నవ్వినప్పుడల్లా 'కష్టాల్ని ఇలా చిరునవ్వుతో ఎదుర్కోవాలి' అని మాధవరావు అనుకోవడం మామూలు, ఇప్పటి ఆ చిరునవ్వుకు తెలుగు తర్జుమా "మనదగర ఆడబ్బు అనే పదార్థం ఎలా వుంటుందీ...లేదు" అని అతను సులభంగా తర్జుమా చేసుకొన్నాడు. మంచి అనుభవమున్న దేశభాషా దినపత్రిక సహాయసంపాదకుడు ఆంగ్లభాషలోని వార్తను తెలుగులోకి తర్జుమా చేసినంత త్వరితంగా ఆమె నవ్వును అర్థం చేసుకోగలడు. ఇతర్లకు ఆమె నవ్వు అపరిచితమైన పక్షుల 'కిచకిచ కూకూ' భాషవంటిది. చూసి ఆనందించగలరు కానీ అర్థం చేసుకోలేరు.

"అతనికి బేడ యివ్వాలి. నాదగ్గర రెండు నయాపైసలే మిగిలివున్నాయి మిగతా నువ్వు సర్దాల్సిందే ఇప్పుడు. పెట్టెలేదా అలమరా గిలమరా అన్నీ వెతికి చూడు. ఆమాత్రం వుండకపోదు" అన్నాడు. అని ద్వారం అవతల నిల్చున్న కుఱ్ఱవాడికేసి 'ఇదంతా వీడు వింటూవున్నాడు. ఇదేం బాగాలేదు" అన్నట్లు మళ్లీ భార్యకేసి చూశాడు. ఆమె మళ్ళీ చిరునవ్వు నవ్వింది. తెలుగులో స్పష్టంగా "నేను అవన్నీ అంతచెత్తిగా ఎప్పుడూవుంచను. ఎప్పటికప్పుడు సర్ది శుభ్రంగా అందంగా వుంచుతాను. వాటిల్లో ఎక్కడా అసహ్యంగా కానీలూ అవి ఇరుక్కోవడానికి వీలులేదు," అని దానర్థం.

మాధవరావు నిట్టూర్చాడు. దానికి సహా

★ పెరట్లో నయా పైసలు ★

కల భాషలో "ఇంక నాపాటేదో నేను పడ్తాను. సరే" అని ఆ పాటేదో పడటం ప్రారంభించాడు. పాండు జేబులు వెదికాడు. ఒక జేబులో అర్థణాకాసు ఒకటి దొరికింది. అమిత సంతోషంతో "దొరికెన్" అని పైకితీశాడు, చొక్కా జేబులోంచి రెండు నయా పైసలకాసు తీశాడు.

ఆ రెంటినీ శ్యామలమాసి చిరునవ్వుతో ఎంతో అందంగా తెలివిగా "రెండూ చేరి ఐదునయా పైసలు" అని తన తెలివి తేటల్ని ఋజువుచేసుకొంది. నిజానికి ఇప్పుడామె చెప్పకుండావుంటే ఈ రెండు నాణేలూ కలిసి ఎంతవుతుందో తెలీక అతను గంటసేపు మథనపడిపోయేవాడు. ఎందుకంటే ఎంత లెక్కవేసినా ఆ రెండూ కలిసి పన్నెండు నయా పైసలు ఎన్నటికీ కానికాదని స్పష్టంగా తెలుసుగనక!

కుఱ్ఱాడు తొందరపడుతున్నాడు. "నాకు టైమయిపోయింది. నన్ను పంపించేయండి బాబూ" అని అతను ఆదేపనిగా అరుస్తున్నాడు. మాధవరావుకు అతని మొఱ వినిపిస్తూనేవుంది. అతనూ తొందరపడుతూనే వున్నాడు.

"నా చిట్టితల్లి! కాస్త ఇల్లంతా వెదికిపెడుదూ! నీకు పుణ్యముంటుంది. ఎక్కడో ఒక రెండణాలు కనిపించకపోదు" అని అతను ఆమెదగ్గరగావెళ్లి ఆ చాపమీదే కూర్చున్నాడు 'ఉస్సురను'కొంటూ.

ఆమె "ఆల్ రైట్" అంటూ పెరట్లోకిపరుగెత్తింది. మాధవరావు "ఈ కుఱ్ఱాడు ఏమనుకొని పోతున్నాడో" అని కొంచం లజ్జగా చూశాడు. అతను తొందర పడుతున్నా 'తమాషా చూస్తున్నట్లు' కొంచం హుషారుగా వున్నాడు.

రెండు నిముషాల తర్వాత కుఱ్ఱాడిలో కదలిక కనిపించింది

"బాగుంది. చాల బాగుందిసార్. ఇట్లా గిరాకీలు రోజుకు రెండొస్తే చాలు! పోయి యింకోపని చూసుకోవలసినాళ్లం. మమ్మల్ని ఇట్లా ఆపేస్తే ఎట్లసార్" అన్నాడు అందరి కూలీల ఏకైక ప్రతినిధిలాగా అతనన్న మాటలకు మాధవరావు జాలిపడ్డాడు. నిజానికి ఆ సమయంలో తను జాలిపడవలసినది తనను చూచే అనే విషయం వెంటనే జ్ఞాపకం వచ్చింది.

మాధవరావు భార్య శ్యామల సంతోషంతో పొంగిపోతూ తిరిగివచ్చింది ఆమె చేతిలో ఒక ఐదు నయా పైసల రూక మిలమిలా మెరిసిపోతూ వుంది.

ఆ రూక నామె పైకి ఒకసారి ఎగరేసి, మాధవరావు తెరుచుకొన్న జేబులో పడేలా వేసింది మాధవరావు నోరు తెరుచుకుంది!

'పెరట్లో డబ్బెక్కడిది. పాతిపెట్టిందా! పెరట్లోని గ్లిరిసిడియా చెట్లో కాసిందా. లేదా ఆకొత్తిమొక్కకొత్తరకంనయా పైసలు కాసిందా! కాస్తే పాతనాణేలు కాయవచ్చు కొత్తవెలా కాస్తాయి. విచిత్రాల్లో విచిత్రం అతని ముఖంలోని ప్రశ్నలు ఆమెముఖం మీద ప్రతిఫలించాయి చిరునవ్వురూపంలో జవాబు వెలువడింది.

"మామూలే కదూ! స్నానం చేసేప్పుడు జేబులో ఏమైనా వుంటే తాము వాటిని దాచుకొనేచోటు అక్కడే కదూ మీకు".

"మొత్తం పదినయా పైసలయింది, మిగత రెండు నయా పైసలమాటేమిటి? రెండు నయా పైసలు సంపాయించు శ్యామలా చాలు అన్నాడు, అని తనూ ఊరికే కూర్చోలేదు.

సంపాయించడం ప్రారంభించాడు. చొక్కా చేతుల మడుపుల్లో బస్ టికెట్ వుంచుకొనే అలవాటుందతనికి – అలాగ డబ్బుకూడా పొరబాటున ఎప్పుడైనా పడేసి వుండవచ్చునని చొక్కా చేతులు విప్పి చూశాడు. ఫలం నహీ హై! లాభంలేదు!

మెరుపులా లేచి పుస్తకాల అలమరా మీద 'మెరుపుదాడి' చేశాడు. చెత్త చాలా పట్టుబడింది. అసలు దొంగ పట్టుబడలేదు. 'కుచ్ భీ ఫల్ నహీ హై! నోయూస్! లాభంలేదు. తనో యూస్ లెస్ ఫెలో! అవును. తను వట్టి పనికిరాని చెత్త వెధవ. లేకపోతే ఇంత పెద్ద ఇంట్లో రెండు నయా పైసలు సంపాయించలేక పోవడమా! శ్యామల మేలు! ఐదు నయా పైసలు సంపాయించింది. "షీ ఈజ్ బెటర్ దాన్ మీ! నాకంటే ఆవిడే మేలు" ఈ మాట పైకి వెలువడింది.

శ్యామల చెత్త కాగితాలచెత్త బుట్టలో వెదుకుతోంది 'దేవుడు ఆమె కోరికను దయతో తీర్చుగాక. మే గాడ్ బ్లెస్ హర్!" అనుకొన్నాడు.

"బలే దొరికింది. దొరికింది" అని కేక పెట్టిందామె.

తన కామె (శ్యామల) మొదటిసారి దొరికినంత సంతోషంతో "దొరికింది దొరికింది" అంటూ తనూ పైకిలేచి రెండడుగులు వేసి, ఆమె చేయిలాక్కున్నాడు. ఏముందా చేతిలో! ఒక కార్డుముక్క!

"ఇదా" అని నిట్టూర్చాడు మాధవరావు. "అవును-ఇదే" అని ఆమె చిరునవ్వు సమాధానం.

"ఇప్పుడేం చేద్దామంటావు" అన్నాడు.

"ఆ పది నయా పైసలు, ఈ కార్డూ ఇచ్చేయండి. ఇంకా మూడు నయా పైసలు ఎక్కువే అవుతుంది. పోనీ యిచ్చేద్దాం" అందామె. ధర్మరాజు (రాణీ అనాలి కాబోలు!) ముఖంపెట్టి. ఆ ముఖాన్ని దగ్గరికి తీసుకొని రెండు ముద్దులకు పైగా పెట్టుకోవాలనిపించిందిగానీ, రెండు నయా పైసల సమస్యమాత్రం తీరినట్లనిపించలేదతనికి.

'ఎంత అవమానం. ఎంత సిగుచేటు. కూలీకి రెండణాలివ్వుకోలేక ఒక ప్రభుత్వోద్యోగి పోషుకార్డులూ కవరూ ఇవ్వుకోవడమా. ఈ అవమానం తనకా? తనకు తక్కువ జీతమిచ్చే ప్రభుత్వందా! ఎవరిదైతేనేం! అందుకని తనదికానీ లే! ఇంతకూ ఆ కుఱ్ఱాడికి కార్డెందుకు.' మరో అసందర్భసందేహం – 'ఆ కార్డు ఆబుట్టలో ఎందుకుంది! అంతా మిస్టరీ!'

"అయితే నువ్వే ఇచ్చిపంపించేసెయ్! నావల్ల కాదబ్బా. ఈ కుఱ్ఱాళ్ళు నామాట వినరు" అన్నాడు ఒకసారి శ్యామలకేసి ముఖంత్రిప్పి, వెంటనే ప్రక్కకు తిప్పుకొని.

"తన చేతిలో వున్నదంతా ఆమెకిచ్చేశాడు. 'నా సర్వస్వం నీకే యిచ్చేస్తున్నానే' కవిత్వపుమాట జ్ఞాపకంవచ్చి దానిచుటూ ఓ చిన్నపద్యం అల్లుకున్నాడు. ఛందస్సులేని పద్యం. పొరబడిలేని గేయం! రసంలేని జీవితం అంతే' అనుకొన్నాడు.

"రైటమ్మా! నేను మా అమ్మకు జాబు రాయాలి! రైట్! రైట్!!" అంటున్నాడు కుఱ్ఱాడు

"ఈ కుఱ్ఱాడికి ఇంకా ఇంత ఉత్సాహమెక్కడిది? రెండు రోజులు ఎక్కడైనా ఉద్యోగంలో పడేస్తే చాలు, అంతా అణగిపోతుంది." అనుకొని తనకు పొగరణగిందా? అని ఆలోచిస్తూ, విజయగర్వంతో ఠీవిగా

FIL

నాజిల్సు—ఎలిమెంట్లు

ఐ. ఏ. ఇ. ఏ. వారి ఆధ్వర్యంలో
ఇండియాలో తయారవుతున్నవి.

పెర్కిన్సు నాజిల్సు
పెట్రరు నాజిల్సు
పెట్టరు — ఇమానే—
యాన్మారు ఇంజన్లకు
ఎలిమెంట్లు

ప్రస్తుతం స్టాకునుండి దొరకును.
సబ్-ఏజెంట్లు.

తాతా — ప్రభాత

గవర్నరుపేట : విజయవాడ-2.

మా ప్రతినిధులు:
శ్రీ కె. ఆనందరావు, కాకినాడ
శ్రీ S. K. రంగారావు, విజయనగరం

సూర్యోదయం

సూర్యం దగ్గర్నుంచీ వచ్చిన జాబు చూసి హడలి పొయ్యాను. "వీణ్ణి పాతి పెట్టా! వీ డెక్కడ దాపరించాడు, ఏలి నాటిశని!" అనుకున్నాను. నేనిక్కడయినా సిమితంగా వుండటం వీడి కిష్టం లేదు కాబోలు! అసలిక్కడికి వచ్చేముందు వీడికి జాబు రాయటం నాదే తప్పయింది...

కృష్ణమూర్తి వస్తూండటం చూసి జాబు మడిచి జేబులో పెట్టుకున్నాను.

* * *

కృష్ణమూర్తికీ, నాకూ యాదృచ్ఛికంగా మైత్రి ఏర్పడ్డది. అదీ ఇరవై రోజుల కిందట. అప్పుడు నా తేరులో జరిగిన సాహిత్యసభకు నేనూ ఒక రచయితగా ఆహ్వానంపొంది హాజరయ్యాను. అప్పుడే కృష్ణమూర్తి కలి శాడు. ఇద్దరం ఒకరి నొకరం పలకరించు కున్నాము. 'నేను ఫలానా' అంటే 'నేను ఫలానా' అని సమాధా నించుకున్నాము. అదే మా స్నేహానికి నాంది. ఆ సభలో కృష్ణమూర్తి చదివిన రచన బాగుందని నేనూ నేను చదివిన రచన బాగున్న'దని కృష్ణమూర్తి పరస్పరం సర్టిఫికేట్లిచ్చుకున్నాము.

ఆ తరవాత కృష్ణమూర్తి రెండుసార్లు రాజమండ్రికి వచ్చాడు, ఈ ఇరవై రోజుల్లోనూ. ఆ రెండుసార్లూ మా యింట్లోనే గడిపాడు. మా ఆత్మీయత పెరిగింది. యాదృచ్ఛికంగా కలిగిన పరిచయం ఇరవై రోజుల్లో ఇంత గాఢమైత్రిగా మారుతుందని మేమను కోలేదు. కృష్ణమూర్తి ఆహ్వానాన్ని పురస్కరించుకుని నాలుగు రోజులనాడు ఇక్కడికి వొచ్చాను నేను.

కృష్ణమూర్తి కుటుంబమంతా నన్నెంతో ఆదరించింది. అందరూ నన్ను దగర బంధువు కన్నా ఎక్కువగా గౌరవించారు. చాలా పెద్దకుటుంబం కృష్ణమూర్తిది. వృద్ధులయిన తల్లిదండ్రులూ, ఉద్యోగులయిన అన్నలూ, చదువుకుంటున్న తమ్ముళ్ళూ, చెల్లెళ్లూ— నిత్యమూ నిండుగా కలకలలాడే యిల్లు. ఒక చెల్లెలుకు నెలకిందటే పెళ్ళయిందట.

ఈ నాలుగు రోజులూ ఇక్కడ స్వంత ఇంట్లోలాగానే గడిపాను. ఇప్పుడు సూర్యం దగ్గర్నుంచీ వచ్చిన జాబు నాలో తుఫాను లేపింది.

* * *

సూర్యం చిన్నతనంనుంచీ నాకు ప్రాణ మిత్రుడు. ప్రాణమిత్రుడి దగ్గర్నుంచీ వచ్చిన ఉత్తరము మనస్సులో యింత తుఫాను లేపవలసిన అవసరము లేదు. కాని చిక్కేమిటంటే, సూర్యం అందరిలాంటి వాడు కాదు. రసికుడు. కన్నుగిటే తత్వం

పణతుల రామచంద్రయ్య

వుంది. అందులోనూ ఈ తత్వాన్ని అడ్డమైన చోటల్లా చూపెడతాడు.

వీడి యీ రసికత్వం చదువుకునేరోజుల్లో అస్మదాదులకు బాగా అనుభవం. "పల్లెటూరునుంచీ ఇంతదూరం పట్నవాసం వొచ్చింది, నానా చెత్తవేషాలూ వెయ్యటానికా్కదురా బాబూ! మన మానాన మనం ఉందాం," అని నేనంటే, "అలా ఏడుస్తావేరా తేభ్యం! నీ ప్రాణానికేం భయం లేదులే" అనేవాడు సూర్యం, నా భుజం తడుతూ. నాకూ, ఇతర రూంమేట్సుకూ వీడి వాలకం "పిల్లికి చెలగాటం, ఎలుకకు ప్రాణ సంకటం"లా వుండేది. మేము వుంటున్నది సంసారుల మధ్యన ఓ గదిలో. ఈ సూర్యారాయ వతంసుడి రసికత్వం ఫలితంగా మా పెట్టెబేడా ఏ క్షణాన రోడ్డుమీద వుంటాయోనని మేం ప్రతిక్షణమూ హడిలి పోతుండేవాళ్లం.

చదువుకున్నన్నినాళ్ళూ వీడిదే వరస. ఆ తరవాతా ఇంతే. నేనూ, వీడూ యిద్దరమూ తెనాలి హైస్కూల్లో తాత్కాలికంగా పని చేస్తున్నప్పుడు జరిగిన సంఘటన నా జీవితంలో మర్చిపోలేను. ఎవరో ఆచార్లుగారి ఆండాళమ్మ—చాలారోజాలుగా పుట్టింట్లో వుంటదట. కారణమేమిటో కనుక్కునేంత వరకూ వీడికి మెతుకు నోట్లోకిపోలేదు. తిరువాత ఓరోజువెళ్ళి కనుక్కున్నాడు. అంతవరకే వాడెరుగును పాపం! ఆరాత్రే ఆమెతాలూకు బంధువులు పదిమంది రూం మీదికి వచ్చి నన్ను స్తోత్రం చేస్తుంటే, వీధివీధంతా పోగై ఈదృశ్యం చూసి ఆనందిస్తుంటే, వాళ్లొచ్చిన గంటన్నరసేపటికి ఏమీ ఎరగని అమాయకుడల్లే లేచి కూచున్నాడు. ఆ రాత్రంతా ఆ మనుషులతో చేరి రోడ్డు సేవ చెయ్యవలసివచ్చింది నేను, వీడితో కలిసి వున్న నేరానికి

అప్పట్నుంచీ, సూర్యంతో కలిసి వున్నప్పుడల్లా నాకు మనస్సులో బెరుగ్గానే వుంటుంది. వీణ్ణి సరసన వుంచుకోవటమంటే తేలును జేబులో దాచుకున్నట్టు.

వీడిప్పుడు వస్తానని రాశాడు. ఇలాంటి నిక్షేపరాయుడు నాకోసమని ఇలాంటిగౌరవనీయమయిన ఇంటికి వస్తున్నాడంటే, నాకు భయం వేసింది. వీణ్ణి నమ్మివుండటంఎలాగ? ఇకనుంచీ మిత్రుడు కృష్ణమూర్తితో కులాసాగా కాలం గడపటంపోయి, వీడికి సి. ఐ. డి, గా అఘోరిస్తూవుండాలి కాబోలు!

అసలు తప్పంతా నాది. లేకపోతే ఇక్కడికి వచ్చేముందు, వస్తున్నానని వీడికి జాబు దేనికి రాస్తాను? రాశానుపో, అందులో కృష్ణమూర్తి ఇంటి అడ్రసుకూడా ఎందుకు రాస్తాను? అందుకే అనుభవిస్తున్నాను... వీడికీ ఈ మధ్యనే పెళ్ళయిందట. రాస్కెల్, శుభలేఖఅయినా పంపించాడు కాదు!

ఇందాక సాంతం చదవలేదు. అంచేత మళ్ళీ ఓసారి జాబుమడత విప్పాను, డాబా మీద కూచుని :

"భానుమూర్తికి, శ్రీ సూర్యనారాయణం గారు వ్రాయునది.

శిష్యా,

నెలక్రిందటనే నాకు వివాహంబైనది. కొన్ని అనివార్య కారణంబుల కతంబున, వివాహం బతిశీఘ్రంబుగా స్థిరపడిన కతంబున, నీకు శుభలేఖ పంపలేనైతి. అగ్రహింపకుము.

నీవు విజయవాడలో నీమిత్రుని గృహ

వడిచివస్తున్న శ్యామల నడుం ముందుకు వంచి దగ్గరకు లాక్కున్నాడామెను. అప్పుడామె ఆ బస్తాలోని బియ్యం తీసి చెరిగి రాళ్ళు వేరుచేసి అన్నంవండాలని ఆలోచిస్తోంది!

శ్యామల ఒక మంచిపిల్ల!
పది నయాపైసల విలువచేయును!
పదిముద్దుల ఖరీదు పదినయాపైసలు!
కాదు పది జీవితాల ఖరీదు!?

అని మానసికంగా పాడుకున్నాడు రెండు నిండుమనసులతో. ★